

בבית המשפט העליון

דנ"פ 5306/15

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המבקש: אדריאן שוורץ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון
בע"פ 5459/09 מיום 20.7.2015 שניתן על ידי כבוד
השופטים: ס' ג'ובראן, י' עמית ונ' סולברג

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה ב-ע"פ 5459/09 מיום 20.7.2015 (השופטים ס' ג'ובראן; י' עמית; ו-נ' סולברג), שבמסגרתו נדחה ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי (השופטים ב' אופיר-תום; מ' סוקולוב; ו-י' שנלר) שבו הורשע המבקש בעבירת אינוס (תפ"ח (מחוזי ת"א) 1154/05 מדינת ישראל נ' שוורץ (15.6.2009)).

2. ואלו עובדות המקרה: בשנת 1992 הורשע המבקש, בין היתר, במעשה אינוס בילדה בת כ-10.5 במרתף בניין בירושלים (ת"פ (מחוזי ת"א) 170/91 מדינת ישראל נ' שוורץ, פ"מ תשנ"ב(2) 265 (1992)). בעקבות ערעור על פסק הדין זוכה המבקש מאישום נוסף והרשעתו נותרה על כנה רק בגין מעשה אינוס זה. עונשו של המבקש הועמד על עשרים שנות מאסר (ע"פ 1301/92 מדינת ישראל נ' שוורץ, פ"ד נ(5) 749 (1997)).

3. מספר שנים לאחר מתן פסק הדין עתר המבקש לקבלת מוצגי חקירה שמהם ניתן להפיק ממצאים גנטיים. בקשה זו התקבלה בחלקה, והמוצגים האמורים הועברו לבדיקת דנ"א במכון לרפואה משפטית (בש"פ 1781/00 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 293 (2001)). ביום 21.10.2004 נמסרה חוות דעת בנושא על-ידי ד"ר מיה פרוינד. לפי חוות הדעת, בשני מוצגים התקבלה תערובת שמקורה בשני פרטים לפחות, כאשר המבקש "איננו יכול להיות אחד המקורות לתערובת זו". לאור ממצאים אלה פנה המבקש בבקשה לקיים משפט חוזר. יש להעיר, כי בשלב זה הגישה ד"ר פרוינד חוות-דעת מתוקנת בה הסבירה כי שגתה בניסוח חוות דעתה הראשונה. היא הסבירה שרצתה לנקוט משנה זהירות שכן חששה שאמירה שונה תתפרש כקביעה מוחלטת לפיה המבקש הוא התורם לתערובת. בסופו של דבר קיבל בית המשפט, ביום 5.9.2005, את הבקשה למשפט חוזר (מ"ח 9974/04 שוורץ נ' מדינת ישראל (5.9.2005)).

4. השאלה המרכזית שעמדה במשפט החוזר הייתה האם יש בממצאי בדיקות הדנ"א כדי לעורר ספק סביר מול מארג הראיות שהביא להרשעתו המקורית של המבקש. בעניין זה קבע בית המשפט כי מבדיקות הדנ"א "לא ניתן לחייב ולא ניתן לשלול את הנאשם". בסופו של דבר, כאמור, הורשע המבקש גם במשפט החוזר בעבירת האינוס והוטל עליו עונש מאסר לתקופה של עשרים שנה (תפ"ח (מחוזי ת"א) 1154/05 מדינת ישראל נ' שוורץ (15.6.2009)).

5. על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי הגיש המבקש את הערעור מושא הבקשה. ביום 20.7.2015 דחה בית המשפט את הערעור. בית המשפט ערך ניתוח מקיף על פני עשרות עמודים של דיני הדנ"א ושל עובדות המקרה. מסקנותיו היו:

"המשפט החוזר בא לעולם עקב טעות אומללה בניסוח חוות הדעת הראשונה על ידי ד"ר פרוינד ועקב הגשת חוות דעת מטעם המערער, חוות דעת שנמשכו על ידו במשפט החוזר ולא נעשה בהן שימוש. הראיות המדעיות עליהן ביסס המערער את ערעורו רצופות בתוצאות שאינן חד משמעיות ומובילות ברובן לקביעה כי "לא ניתן לשלול או לחייב את המערער". לצד זאת, הסבירות הגבוהה לזיהוי פרופיל גנטי של יותר מ-2 גברים בדגימות מלמדנו כי אף זיהוי דנ"א של גבר זר בבדיקות אינו מוביל למסקנה כי גבר זר הוא שאנס

את הילדה, ואינו בהכרח יוצר ספק סביר בתשתית הראייתית הענפה כנגד המערער. בשורה התחתונה, הראיות המדעיות כשלעצמן, אינן מובילות להרשעתו של המערער, אולם לא זו השאלה שעמדה על הפרק. המחלוקת המרכזית בעניינו התמקדה בסוגיית בדיקות הדנ"א מזירת האונס ובשאלה אם יש בממצאיהן כדי להעמיד ספק סביר למול התשתית הראייתית אשר הובילה להרשעתו של המערער בערכאות הקודמות – והתשובה על כך היא שלילית. (פס' 62 לחוות דעתו של השופט י' עמית)

6. עתה מונחת לפניי בקשה לקיום דיון נוסף בפסק הדין. אך עיון בבקשה מגלה כי למעשה מדובר במעין ערעור נוסף. מסיבה זו דין הבקשה להידחות.

7. לפי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, נועד ההליך של דיון נוסף לנושאים בעלי חשיבות משפטית, כאשר "ההלכה שנפסקה בבית המשפט העליון עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או... מפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה של הלכה שנפסקה". מדובר בהליך חריג, אשר ודאי לא נועד לשמש כערעור נוסף (ראו, למשל: דנג"ץ 5019/13 בית הדין השרעי לערעורים בירושלים נ' פלונית, פסקה 7 (14.8.2013)).

8. טענות המבקש הן טענות ערעוריות באופן מובהק. כך טען המבקש כי "ביהמ"ש בערעור הוטעה ולכן טעה... בניגוד מוחלט לראיות המדעיות ולעדויות המומחים ולראיות בתיק שהוגשו והיו בפני בית המשפט"; כי "ביהמ"ש טעה בכך שאימץ את מצגי התביעה"; וכי "ביהמ"ש לא התמודד עם מה שהובא בפניו... ולכן פסק הפוך ממה שהוכח". את הפרק המרכזי בבקשתו הכתיר המבקש בכותרת "טעויות עובדתיות ומשפטיות ברורות של בית המשפט בפסק הדין אשר גרמו לעיוות דין". את הבקשה סיכם המבקש בפנייה לבית המשפט כי "יבדוק הלכה למעשה את הראיות שהובאו בפניו כאן". בקשה לדיון נוסף אינה המקום לבחינת ראיות. לכך נועד המשפט החוזר. מהטעמים שהוזכרו בהרחבה לא שינה בית המשפט את תוצאת ההליך.

9. המבקש מתקשה איפוא להשלים עם תוצאות ההליכים הרבים בעניינו, אך בכך אין עילה לקיומו של דיון נוסף.

10. סיכומם של דברים, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ב באלול התשע"ה (6.9.2015).

ה נ ש י א ה